తిండిదొంగ

"తిండి దొంగలంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. మొన్న మా అత్తగారేం చేసిందనుకున్నారు? ఎవరితోనూ చెప్పకుండా పెద్దగిన్నెలో అన్నమూ, కూరలూ, పిండివంటలూ అవీ పెట్టుకొని కొడుకుదగ్గిరికి వెళ్ళి పోయింది," అన్నాడు డాక్టరు శ్రీహరిరావు క్లబ్బులో.

అందరూ ఆశ్చర్య పడ్డారు.

* * * *

వెంకాయమ్మ అన్నవస్త్రాలకు లోటులేని ఇంటనే పుట్టినా ఒక్క రోజుకూడా మనశ్శాంతి ఎరగదు. తన తండ్రీ, పెత్తండ్రి నిత్యమూ కుక్కల్లే కొట్లాడుకునేవాళ్ళు. తన తల్లీ, ఆవిడ వియ్యపురాలూ అస్తమానమూ సాధించుకుంటూ నూటికీ పోటీలాడుకునేవాళ్ళు. ఇల్లూ పంచుకున్నా, దొడ్డి పంచుకుని బావి నడిమధ్యానికి దడికట్టుకున్నాకూడా ఈ పోట్లాటలు తప్ప లేదు. ఇద్దరికీ కావలసిన ముసలమ్మ ఉండేది. ఒకరిమాటలు ఒకరికి వినపడక తప్పదాయె. బంధువులు — ఉభయపక్షాలకూ అయినవాళ్ళు — రాకుండా ఉండరాయె. ఇవన్నీ పోట్లాటలు పెరగటానికి ఉపకరించాయిగాని సమాధానం కుదరటానికి తోడ్పడ్డ పాపాన పోలేదు. దొడ్డిదడినుంచి ఏవైపు వాళ్ళు నాలుక గీసుకోటానికింత తాటాకుముక్క లాగినా రెండోవేపువాళ్ళకి శివమెత్తుకొచ్చేది. ఆఖరుకు, బావిలోనుంచి ఎవరు ఎక్కువనీళ్ళు చేదుకుంటున్నారనే దాన్నిగురించికూడా పోట్లాడుకునేవాళ్ళు. పిల్లలకు కూడా పరస్పరం ద్వేషం కలిగేటట్టు చేశారు పెద్దవాళ్ళు. పెద్దవాళ్ళ కావేషాలకన్నా ఈ ద్వేషాలే ఎక్కువ హానికరంగా ఉండేవి. ఎందుకంటే పెద్దవాళ్ళ కావేషాలకు ఏదో ఒక ఆధారం—కుంటిదో, గుడ్డిదో—ఉండేది. చిన్నవాళ్ళ ద్వేషాలకు ఏ ఆధారమూ లేదు. అది మానవ ప్రకృతిమీది ద్వేషంగా పరిణమించకతప్పదు; మానవత్వాన్ని నాశనం చెయ్యకా తప్పదు.

వెంకాయమ్మకు పెళ్ళయి ఆమె కాపరానికి వెళ్ళినతరవాత కొద్దికాలం పాటుజీవితం శాంతివంతంగా ఉన్నట్టు కనిపించింది గాని అది, రాజకీయవేత్తలు చెప్పినట్టు, స్మశానశాంతి. వెంకాయమ్మ మామగారు చాలా ఏళ్ళక్రితమే పోయినాడు. ఆ ఇంటి ఆవరణలో ఆమె అత్తగారిదే రాజ్యం. ఆడవితో

ఎవరూ వాదించటానికి లేదు. ఎదురుమాట అనటానికి లేదు. ఆవిడకు ఎవరి మీదనన్నా ఆగ్రహంవస్తే ఆపూట వాళ్ళు తిండి తినరాదు. ఆవిడ ఏ కోడలి నన్నా పిలిచి, "వందబిందెలుతోడు," అంటే తోడవలసిందే ఎక్కడా పొయ్యటానికి లేకపోతే పారబోయాలిసిందేగాని తోడటం మానరాదు. ఆవిడ ఏ కొడుకునన్నా పిలిచి, "నీ పెళ్ళాన్ని పది దెబ్బలుకొట్టు," అంటే వాడు కొట్టాలిసిందే, చావాలిసిందే. "ఎందుకు? ఏం చేసింది?" అనటానికి వీల్లేదు.

మొదట్లో వెంకాయమ్మ తన కళ్ళనూ చెవులనూ నమ్మలేకపోయింది. ఇదంతా ఒక ఆటలాగా, అందులో తనకేమీ భాగం లేనట్టూ, తానుమాత్రం ప్రేక్షకురాలైనట్టూ భావించింది—తనను అత్తగారు నూరుబిందెలు తోడమని, తోడలేనని చేతుల బొబ్బలు ఊదుకున్నందుకు తన భర్తచేత పదిదెబ్బలు కొట్టించటం జరిగినాక ఈభావన పోయింది.

యధార్థమైనంతమాత్రంచేతప్రతిదీసహజంకావనసరంలేదు. తనఅత్తగారి ప్రవర్తనా, మిగిలినవాళ్ళు ఆవిడ "పైత్యాన్ని" సహించి శిరసావహించటమూ వెంకాయమ్మకు అమిత అసహజంగా తోచింది. చదువుకున్న మగాళ్ళు కూడా యీపిచ్చిముండ మాటలు ఎందుకు వింటారూ? వాళ్ళకే యావజ్జీవ ఖైదెందుకు? తల్లి అని భక్తా? లేక ఆవిడపేర ఆస్తి ఉందని గౌరవమా?

ఆతరంవాళ్ళలో వెంకాయమ్మ బాగా తెలివిగలదనే చెప్పాలి. ఎంత కీచులాడుకున్నా తన పుట్టింటివాళ్ళు మెట్టినింటివాళ్ళకన్న చాలా నాగరికులని వెంకాయమ్మ సులభంగానే గ్రహించింది. తన అత్తగారు కొంతకాలానికి చచ్చిపోయింది. ఇకనైనా పరిస్థితులు మారతాయనుకున్నది. పరిస్థితులు మారాయిగాని వెంకాయమ్మ మొగుడు మానవత్వం సంపాదింపలేదు. మానవత్వం తాలూకు బీజాలు అతనిలో ఏనాడో తల్లిపుణ్యాన నాశనమైపోయాయి, తల్లి ఆత్మకు శాంతి కలగకలందులకు వెంకాయమ్మనుఅతను రోజూ, కారణంలేకుండానే, చావగొట్టేవాడు. అదివరలో మొగుడు అత్తగారి చేతిలో పనిముట్టులే కనిపించటంవల్ల ఆమెకెప్పుడూ అతనిమీద అట్టే కోపంరాలేదు ఇప్పుడు కోపమూ అసహ్యమూ కూడా కలిగాయి. ఈదశలోనే, ఇద్దరుపిల్లల తల్లి అయివుండి వెంకాయమ్మ గాడితప్పి, ప్రేమంటే ఎట్లాఉంటుందో ఇతరత్రా తెలుసుకున్నది. కాని ఈరహస్యప్రణయం కొద్దికాలమే సాగి వెంకాయమ్మ ప్రతిష్ఠ పాడుకాకుండా అంతమయింది. ఇది ఆమెకు మానసికంగా చాలా మేలుచేసింది. సరిగా ఆసమయానికి ఎవరో ఒకరు ఆమె హృదయంలో ప్రేమ రగల్చకపోతే ఆమెహృదయం శాశ్వతంగా శుష్కించిపోయి ఉండును,

ఈ అనుభవం ఫలితంగా ఆమెకు తన కొడుకు మీదా కూతురిమీదా అనురాగం హెచ్చింది; జీవితంమీద కొంత ఆశకూడా కలిగింది.

* * * *

వెంకాయమ్మ మొగుడు కష్టజీవి కాడు.

ఎవరో పొలాలు పండించి కుమ్మరిస్తే దానితో కాలక్షేపంచేసినవాడు. అయినప్పటికీ అతను పట్టణవాసాలలోని కష్టజీవుల మాదిరిగానే జీవితాన్ని మరిచిపోవటానికి తాగుడు అలవాటు చేసుకున్నాడు. అంతులేనికష్టం పాతకుల మనస్సులను ఎట్లా సంక్షోభింపజేస్తుందో, లోతులేని అజ్ఞానం అతని మనస్సును అశేషవిధంగా క్షోభింపజేసి పలాయనం కోరింది. ఆటే శ్రమలేకుండా డబ్బు సంపాదించటానికి అతనుచేసిన ప్రయత్నాలు ఏమీ ఫలించలేదు. పైపెచ్చు ఉన్నదికూడా ఊడ్చిపెట్టుకుపోయింది. తల్లి ఆస్తేమో ఆడపిల్లలకు పోయింది. ఆవిడ ఆడించినట్టు ఆడిన కొడుకు కోడళ్ళకూ, వాళ్ళపిల్లలకూ పూచికపుల్ల దక్కలేదు.

* * * *

వెంకాయమ్మమొగుడుపోయేనాటికి ఆమె కొడుకు రమణయ్యపన్నెండేండ్లవాడు, కూతురు సుభద్ర ఎనిమిదేళ్ళది. తను జన్మఎత్తిన ముప్పై ఏళ్ళకు వెంకాయమ్మకు మొగుడుపోగానేమనశ్శాంతిలభించినట్టు కనిపించింది. ఇప్పుడు తనకు ఇతరులమూలంగా ఏబాధాలేదు. పిల్లలిద్దరూబుద్ధిమంతులు. ఇద్దరూచదువుకుంటున్నారు. ఏడెనిమి దెకరాల పొలంవున్నది. రైతు మంచివాడు. కాని ఈ ఉన్న కాస్త మనశ్శాంతినీబాధ్యతలుహరించాయి. చుట్టపక్కాలతో, ముఖ్యంగా మొగుడివైపువాళ్ళతో, అకారణమైన పేచీలు రాకుండా: మళ్ళీ వాళ్ళుతనను మోసంచెయ్యకుండా చూచుకోవాలి. ఇంటిపనులు చాలాభాగం రమణయ్యే చేస్తాడు. కాని పైవాళ్ళ సహాయంలేకుండా జరగదు. తన మర్యాదకు భంగం రాకుండా మంచిమాటలతో ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళచేత పనులు చేయించుకోవాలి. పిల్లలకు కాస్త దగ్గూ పడిసెమూవస్తే తనకు భగవంతుడుతప్ప మరో దిక్కు లేదనిపించేది. వెంకాయమ్మకు తనకే ఏదన్నా జబ్బుచేస్తే "నేను పోతానేమో? ఈ పిల్లలేమౌతారు? వాళ్ళమొహం ఎవరుచూస్తారు?" అనిపించేది.

కాని ఈవిధమైన బాధ్యతలు వెంకాయమ్మను నిజంగా బాధించలేదు. పైనుంచి పోరులేకుండాఉంటే స్వతంత్రంగా ఎంతబాధ్యతఅయినా భరించవచ్చు. ఇది ప్రత్యేకవ్యక్తులకూ, ప్రజలకూ కూడా వర్తిస్తుంది.

అంతమాత్రానికి మనిషికి మించిన బాధ్యత లుండవనికాదు. సుభద్ర పెళ్ళి ఒకటి వెంకాయమ్మను చాలా బాధించసాగింది. తను న్యాయంగా కోర దగిన కోర్కెలతో అణుచుకునే స్వభావంగల వెంకాయమ్మ కూతురి పెళ్ళివిష యంలో ఎన్నో గొంతెమ్మకోర్కెలు కోరసాగింది. సుభద్రకు వచ్చే మొగుడు అందరికీ నచ్చాలి; అందగాడుగా, చదువుకున్నవాడుగా, బుద్ధిమంతుడుగా, డబ్బున్నవాడుగా వుండాలి; సుభద్ర అత్తవారు మంచివారై ఉండాలి; వాళ్లు పెద్ద కట్నాలడగరాదు; పెళ్లికి ఏమీ ఖర్చు కారాదు.

ఈ ఆఖరు కోరికతప్ప మిగిలినవన్నీ కలిసివచ్చిన సంబంధం వచ్చింది, వాళ్ళు సుభద్రనుచూసి చేసుకుంటామన్నారు. వాళ్లంతట వాళ్ళు కట్నం ఇంత ఇమ్మని అడగలేదుగాని అవతల మూడువేలు కట్నమిస్తామంటూ సంబంధా లున్నాయి. కట్నాలక్రిందనే మూడువేలుపోసి పెళ్ళిఖర్చుల కింకొక వెయ్యి పోసి—రమణయ్య అడుక్కుతినాలిసిందే.

సుభద్ర పెళ్ళికి రమణయ్య బొత్తిగా బొట్టికాయకాదు; పదిహేనో ఏడు వచ్చింది. స్కూలుఫైనలు చదువుతున్నాడు. వెంకాయమ్మ కొడుకును సలహా అడిగింది. "ఖర్చయితే అయిందిలే. మంచి సంబంధం చేద్దాం. మగవాణ్ణి బతకలేక పోతానా?" అన్నాడు. వెంకాయమ్మ సంబంధం స్థిరంచేసింది. పెళ్ళివారు వెయ్యిన్నూట పదహార్లు రొక్కమూ, మిగిలిన లాంచనాల క్రిందా, వచ్చినవారి బట్టలకిందా మరో వెయ్యీ తీసుకోవటానికి అంగీకరించారు.

ఈ పెళ్ళి నిశ్చయించి వెంకాయమ్మ బంధుల విమర్శకు గురి అయింది. ముఖ్యంగా ఆమె మొగుడివైపువాళ్ళు, "మా వంశానికి చెందిన పొలం శాస్తా లోకులుపాలు చేస్తున్నావు— మా తాత ముత్తాతలు అనుభవించిన ఆస్తి!" అన్నారు. వెంకాయమ్మకు అభిమానం వచ్చింది. సుభద్ర పెళ్లికి అవసర మైన మూడువేలూ పొలం తాకట్టుపెట్టి రూపాయివడ్డీకి సంపాదించింది. పొలంమీద వచ్చేదానితో ఏనాటికైనా అసలు ఫాయిదాల చెల్లుబడవా, రమణయ్య సంపాదించడా! అని ఆమె ధైర్యం. ఏమైనాసరే పొలంలో ఒక్క సెంటుకూడా అమ్మరాదని ఆమె ప్రతిజ్ఞ.

* * * *

ఆ ప్రతిజ్ఞ చెల్లలేదు. రమణయ్య మేజరుకాగానే నాలుగెకరాలు అమ్మి వడ్డీతోసహా ఈ బాకీ తీర్చేశాడు. అప్పుడే అతనిభార్యకూడా కాప రానికి వచ్చేసింది. అతనికి ఉద్యోగంమాత్రం నిలకడగా దొరకలేదు నెలకు పాతిక రూపాయలు సంపాదించటానికి నానా హైరానా పడాల్సివచ్చింది.

అతని దరిద్రం కవులు కీర్తించేది, చిత్రకారులు చిత్రించేదీ కాదు. అది ఆకర్షరహితమై, గాయం కలగనీకుండా తగిలిన దెబ్బలాటిది. రెండేళ్ళ కొకరు చొప్పున పిల్లలు పుట్టుకు రాసాగారు. ఖర్చు జాస్తిఅయింది. దానికి తగ్గ అర్జనలేదు. ఇంట్లో సరిగా తిండి గుడ్డా లేవు.

మొదట్లో వెంకాయమ్మ ఈదారిద్ర్యాన్ని లక్ష్యపెట్టలేదు. రమణయ్యను కోడల్ని చూస్తుంటే వెంకాయమ్మ కేదో గొప్పసంతృప్తి కలిగేది. ఈతరం వాళ్ళు జీవితాన్ని మార్చేశారు. రమణయ్యభార్య జానకి తనకాలంనాటి కోడలు కాదు. తనను రమణయ్య ఎట్లా చూసేవాడో, జానకి అట్లాగే చూసేది. రమణయ్యకూడా తనకాలంనాటి భర్తకాడు. జానకిని బిడియంలేకుండా ఆపేక్షతో చూసేవాడు. "నీవు ఆడదానివి. నిన్ను మనిషల్లే చూడవలసిన అవసరంలేదు," అన్నట్టు ఎప్పుడూ పెళ్ళాంతో మాట్లాడేవాడు కాడు.

"ఇంకా కొంతకాలానికైనా మొగుళ్ళంతా పెళ్ళాలను ఇట్లాగే చూస్తారు కాబోలు. ఎంతమంచి రోజులు!" అనుకునేది వెంకాయమ్మ. ఏమనిషిలోగాని అటువంటి ఆశ కలిగించే శక్తులుతప్పక అభ్యుదయశక్తులే.

కాని ప్రత్యక్షదారిద్ర్యం ఇటువంటి సంతృప్తిని ఎంతోకాలం దక్కనివ్వదు. ఒక్కొక్క ఏడే, ఒక్కొక్క నెలే, ఒక్కొక్క వారమే ఒకొక్క రోజే యుగంగా గడవసాగింది.

దారిద్ర్యం మనుష్యుల మంచితనాన్ని మన్నించదు. వాటిని మన్నించే మానవులు దారిద్ర్యాన్ని నాశనం చెయ్యటానికి పూనుకోవాలి. మంచితనం మీదా, సంస్కారంమీదా అభిమానం ఉన్నవాళ్ళు దారిద్ర్యంపట్ల ఉపేక్ష వహిస్తే దారిద్ర్యం మంచితనాన్నీ సంస్కారాన్నీ నాశనం చేసితీరుతుంది.

* * *

"మాతో ఎందుకమ్మా నువుకూడా ఈ కష్టాలుపడటం? నువు సుభద్రదగ్గిరకి పోయిఉండు. శ్రీహరిరావు పని బాగుంది. అతని వైద్యం బాగా సాగుతున్నది. నెల నెలా వెయ్యి, పదిహేనువందలూ బ్యాంకులో వేస్తున్నాట్ట." అని రమణయ్య తల్లిని ప్రయాణంచేయించాడు

వెంకాయమ్మ కూతురుదగ్గిరికి వచ్చింది. చాలాసేపు నీటిలో మునిగి ఉండి ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతూవున్న మనిషి బయటికి వచ్చినట్టయింది. ఇక్కడ, దరిద్రంలేదు. లక్ష్మి తాండవమాడుతున్నది. సుభద్ర పూర్వజన్మ సుకృతం — ఏపెట్టితిసినా పదిరూపాయలనోట్లే. ఇవప్పటిలో వెయ్యిరూపాయలకు తక్కువ ఏనాడూ ఉండవు. బీదవాళ్లలే కనిపించేవాళ్ళుకూడా డాక్టరు

దర్శనంచేసుకుని ఆయనచేత కసిరించుకుని అయిదు రూపాయలనోట్లూ, పది రూపాయల నోట్లు చేతిలోపెట్టి పోతుంటారు. రోజూ ఇట్లాగే సాగుతుంది. రేపు పది రూపాయలనోటు రాదేమో అనే భయంలేదు— రాకపోతే ఇబ్బందిలేదు.

సుభద్రదవంటినిండా బంగారుతొడుగు.

సుభద్ర కూతురికి ఉన్నాయి, వెయ్యిరూపాయల నగలూ! బొమ్మలూ, తోపుడుబళ్లూ, వెండి గిన్నెలూ, బంగారు గిన్నెలూనూ.

ఒకవారంపాటు వెంకాయమ్మకు తనకొడుకు జీవితం జ్ఞాపకమేరాలేదు. కాని ఈ ఇంట్లో తనకున్న స్థానం నౌకర్లకున్నటువంటిదేనని వెంకాయమ్మకు త్వరలోనే తెలిసిపోయింది. ఇంటికి వచ్చే గొప్పవాళ్ళతో తాను మాట్లాడ రాదు. ఇంటో పనివాళ్ళకు తను పనులు చెప్పరాదు. మొగుడూ, పెళ్లామూ ఎక్కడికి బయలుదేరినా తనను పిలవరు. సుభద్ర తనతో మాట్లాడేటప్పుడు నౌకర్లతో మాట్లాడిన దానికన్నకూడా అసహ్యంగా మాట్లాడుతుంది. నౌకర్లు కోపంవస్తే పనిమానేసి పోవచ్చు...ఎవరో సుభద్రను అడిగారు, "ఆవిడ మీఅత్తగారాండీ?" అని...

ఈ ఇంటో జరిగే వృథా ఖర్చుచూసి, కొడుకు పడుతున్నపాట్లు జ్ఞాపకంవచ్చి, వెంకాయమ్మకు కన్నీటిపర్యంతం ఐంది. ఈదుబారాఖర్చులో సగంఉంటే—నాలుగోవంతుంటే—రమణయ్య జీవితం హాయిగా వెళ్లిపోను! ... ఎందుకీవ్యత్యాసం ? ఎవరు చెబుతారు ? ఎట్లా అర్థమవుతుంది ?

నోరు కట్టుకోలేక వెంకాయమ్మ ఒకనాడు కూతుర్ని అడిగింది, "నీదగ్గర ఎప్పుడన్నా కొస్తడబ్బు మిగిలితే అన్నయ్యకు పంపించరాదుటే ?" అని.

"నా కటువంటి పనులు అసహ్యం. మా ఆయనకు తెలియకుండా నే నొక్కకానీ ఖర్చుచేయను. అన్నయ్యకు కావలిస్తే ఆయన్నడగరాదు ? నామోషియా ?" అన్నది సుభద్ర. సుభద్ర హృదయంలేని మనిషి కాదు. కూతురిమీద ఎంతోఅపేక్ష,డబ్బుకు దారిద్ర్యంమీదగల నిర్లక్ష్యమే సుభద్రలో కనిపిస్తున్నది.

*   *   *   *

ఆ రోజు డాక్టరు శ్రీహరిరావు ఇంటో విందు. సుభద్ర పుట్టిన రోజు. ఎంతెంత గొప్పవాళ్ళో వస్తున్నారు. పెద్దెత్తున వంటసాగుతున్నది. మణుగులకొద్ది కూరలు, గుండిగలతో అన్నం.

ఆరోజే వచ్చింది రమణయ్యదగ్గిర్నుంచి ఉత్తరం. "...జానకి మూడు రోజులనుంచీ మంచంపట్టింది. డాక్టర్లకు చూపమంటారు. దేనికి? తినడానికి తిండిలేక మాడే మనిషికి మందులెందుకు ? ఇవాళో రేపో అందరము మంచం ఎక్కడానికి సిద్ధంగానే ఉన్నాం...."

ఎంతకష్టమైనా ప్రత్యక్షంగా భరించటంకన్న పరోక్షంగా సహించటం చాలాకష్టం. ఈ ఉత్తరం చూడగానే వెంకాయమ్మ కాళ్ళుచేతులూ వణికి శరీరం చల్లబడ్డటయింది. ఇటువంటి పరిస్థితులు అదివరలో వెంకాయమ్మ చూస్తుండగా చాలాసార్లు జరిగాయి. ఈ ఉత్తరం రాసిన మరోగంటకు రమణయ్య ఎవరి దగ్గిరనాన్నా రెండు రూపాయలు బదులుపుచ్చుకొని ఉండ వచ్చు కాని. ఆ విషయం వెంకాయమ్మకు ఎట్లాతెలుస్తుంది.

ఆమె ఉత్తరం పట్టుకుని సుభద్ర దగ్గిరికిపోయి, "అన్నయ్య ఉత్తరం రాశాడే!" అన్నది.

భూభారమంతా మోస్తున్నంత విసుగుతో సుభద్ర, "ఇప్పుడేమిటమ్మా? తరవాత సావకాశంగా చూడకూడదూ?" అంటూ అర్జంటుపనిమీద వెళ్ళి పోయింది.

ఆరాత్రి భోజనాలయాయి. విస్తళ్ళలో ఎవరిచిత్తం వచ్చినంత వారు పారేశారు. కొడుకుదగ్గిర్నుంచి ఉత్తరంవచ్చినతరవాత వెంకాయమ్మ గుక్కెడు మంచినీళ్ళు తాగలేదు అందరుభోజనాలూఅయి పనివాళ్ళు వెళ్ళిపోయే సరికి రాత్రిపదకొండయింది. వెంకాయమ్మ ఇంకాభోంచెయ్యలేదు భోంచేశావా అని అడిగినవారులేరు.

వెంకాయమ్మ వంటఇంటిలోకిపోయింది. ఇంకోసమారాధనకు సరి పోయే పదార్థాలు మిగిలిపోయాయి. ఒక అరిటాకువేసుకుని పట్టెడన్నం పెట్టు కొని భోజనానికి కూచుంది. ముద్ద దిగలేదు. "ఏపాటు తప్పినా సాపాటు తప్పదు," అంటూ బలవంతాన రెండుముద్దలు మింగిందో లేదో వాంతి అయి పోయింది.

వెంకాయమ్మకు ఏదో గొప్ప ఆలోచన తట్టింది. ఒకపెద్ద గిన్నెతీసి దానినిండా అన్నమూ, కూరలూ, పిండివంటలూ, పచ్చళ్ళూ కుక్కిపెట్టింది. దానిపైన ఆకుకప్పి వాసెనకట్టింది.

అది పట్టుకుని అర్ధరాత్రివేళ బయలుదేరింది—కొడుకు ఇంటికి !